

El Triangle Carlí

Seleccions de la
Comarca Carlina
Pro Fides Supra Montes

Quousque tandem abutere, Democratia, patientia nostra? Quamdiu nos etiam furor iste tuus eludet?

On són els 6 milions?

Estadísticament parlant, la meitat de la població de Catalunya és metropolitana. Aparentment la totalitat dels poders culturals, polítics, socials i esportius es troben a la metròpolis o les seves subseus. Tots els caps dels partits són a Barcelona, tot el qui vol escalar i figurar en la llista del jet set respectiu s'ha de moure (i deixar-se veure, retratar i entrevistar) a Barcelona.

Aquesta aglomeració urbana no té la mateixa qualitat ni és comparable amb els qui tenen la sort de viure a províncies, en pobles petits i ciutats mitjanes, on tothom és subjecte al control de tothom, on ningú no es pot amagar en l'anonimat per viure contra natura.

La metròpolis és el lloc on va a parar tota la purrallia, els inadaptats, els incapaces d'integrar-se en la societat, en la polis, i ocupar el seu lloc natural. Allà també aconsegueixen la missió més antiga de totes: la de ser "massa" dirigible i manipulable i que reacciona a determinats estímuls com un sol home. Constitueixen el brou on es cou el que es menjaran els qui manen, encenen el foc i hi posen la vianda. Convé fer córrer diners: llanceu uns pisos meravellosos; convé una nova moda: munteu un saló ad hoc. Necessiteu un ídol: en tres setmanes i a mida. Fa falta una polèmica: qualsevol tema és adequat. La metròpolis és artificial i condemnada a desaparèixer i autodestruir-se. Els metropolitans no són la part més important d'aquests 6 milions, són alguns i prou. La resta dels 6 són a fora, incardinats en l'ordre natural, on hi ha un lloc per a cadascú i cadascú ocupa el seu lloc.

Tercer consell als maragalls

Un sentimentalisme molt propi d'aquell Joan Maragall de les fagedes, de les vaques cegues i altres mites urbans, mou els maragalls actuals a apuntar-se a qualsevol iniciativa "per salvar la natura". Són defensors aferrissats i per principi de la natura original, de la mateixa manera que defensen les pel·lícules en blanc i negre i no toleren que les coloregin. (El color ja el posen ells). Convé parlar de l'ECOLOGISME.

¿Us heu preguntat mai per què tots els ecologistes són urbans? ¿Com és que els ecologistes defensen certes mesures, però sempre a casa dels altres? ¿Us heu fixat que els manifestos ecologistes tenen com a principi *impedir* a una població determinada i concreta que viu en un espai físic (o és propietària d'aquest espai) que pugui continuar vivint en aquest espai o d'aquest espai?

Si us cal firmar proclames ecologistes, firmen-les com més allunyades millor del lloc on vosaltres normalment viviu. Segurament això es porta en certs cercles i és un bon tema de conversa a l'hora del frankfurt o de l'hamburguesa amb Cola.

La natura és igual a la terra i si hi és, és per produir i per treure'n un rendiment: per conrear, tallar bosc, fer-hi urbanitzacions, vedats de caça. Llogar les ruïnes a preu d'or, etc., etc.

¿Què saben els maragalls del que produeix la terra i del que costa treure-li el suc? Quan aneu a donar lliçons a l'habitant del poble, a salvar-lo de la seva ignorància, a missionar-lo en la seva incultura (segons el vostre criteri): si no us en fa cas, penseu que és perquè a pagès els subnorsals sempre se'ls ha tractat bé. I saben que no s'han El que preocupa el pobletà, és que us perdeu quan aneu a donar un volt pel bosc. Això vol dir haver de sortir a buscar-vos, avisar la Guàrdia Civil, autoritats, periodistes, etc.: que no el deixin en pau. Això és passar-se.

d'escarrassar per quatre que vénen de ciutat.

Sitting Bull

ECONOMIA I FINANCES CARLINES

Paradisos Carlins

Els estalviadors que vulguin fugir de la confiscació fiscal pròpia dels corruptes estats democràtics, poden acollir-se a la protecció d'algun rei o príncep. En efecte, per estrany que pugui semblar a les ments intoxicades pels demagògics "slogans" d'alguns partits polítics, que troben normal ser generós amb els diners dels altres, hi ha encara monarques, prínceps i ducs que protegeixen l'estalviador.

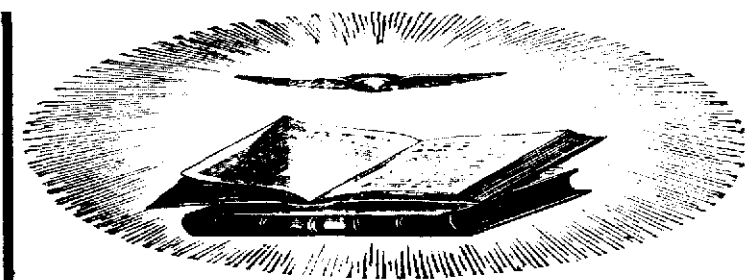
! Quina extraordinària autoritat la d'aquests nobles senyors que, anant contra el corrent consumista, han convertit els seus estats en paradisos de l'estalvi i de la inversió i en puntes de llança del contra-atac final carlí que restaurarà l'estat natural de les coses durant l'any 1992!

Territoris privilegiats, els criteris econòmics dels quals no es basen en les vel·leïtats del Ministre d'Hisenda de torn, ni en les imposicions contra natura de depravades organitzacions de cooperació internacional, com el FMI, la CEE, l'OCDE, i el COI, sino en l'estabilitat i la permanència dels valors.

Com en tants de casos, la Corona Britànica dona l'exemple a seguir a les altres monarquies de menys prestigi, amb l'establiment de paradisos a Gibraltar, illes de Man, Jersey i Guernsey; Bermudes, Bahames, Verges i tants d'altres.

El Gran Ducat de Luxemburg, el Ducat de Liechtenstein, el Principat de Mònaco i, evidentment, el Principat d'Andorra són altres exemples encomiables. Ja ho anirem explicant tot.

Ramón Llätzer de Dou i de Bassols

Devots canvis de vot

El vot dels homes és vertaderament comparable amb el mar, que sempre està en moviment, promovent-se tempestes segons els vents que hi dominen; ara les ones estan tranquil·les, i d'aquí a un instant s'aixecaran tan altes com muntanyes; així també el vot de l'home està ara placèvol i tranquil, ara furiós i superb, tan aviat alegre com trist; de vegades un home sembla el més amable del món, i amb un cop de mal geni es posa com una fúria. Oh, que infeliç que és l'home, encara que ell es cregui ser gran cosa! Ni pot respondre d'ell mateix, ni assegurar els sentiments que dominaran el dia de demà en el seu vot, perquè la tranquil·litat, el goig i l'alegria que ara hi dominen poden desaparèixer amb més facilitat que la serenitat de l'aire.

D'aquesta facilitat de canviar-se l'estat del nostre interior, se'n dedueix que no som amos de nosaltres mateixos, i que l'home no pot dominar el seu vot per més savi que sigui i encara que faci els més grans esforços. Això és un càstig que ens ve del vot pecaminós del nostre primer pare, el qual, no havent volgut obeir el manament del seu Senyor Legítim i rebel·lant-se contra Ell, fou víctima també d'una vertadera rebel·lió interior.

I, on trobarà el català remei per a aquesta calamitat? Qui serà capaç de posar ordre i concert en aquest vot seu tan desordenat? Ah!, no hi ha ningú més que el Molt Legítim i Honorable exemple i model d'igualtat d'afectes, de serenitat de vot, Sols Ell, perquè té senyoria per sobre de tot i sent infal·lible, posseeix totes les perfeccions, és invariable i mai no canvia.

El Molt Honorable i Legítim sempre és el mateix; la seva tranquil·litat és inalterable, no hi ha en Ell ni canvis ni tempestes, es manté tranquil tant en les grans tribolacions i amargures que sofrí amb la revolta tarraconina, com en les satisfaccions i els aplaudiments que tot sovint els seus súbdits li tributen.

Lluís Postnafa